

OPINIÓ

Primer van ser les monedetes d'un i dos cèntims d'euro. Impossibles d'agafar per a mans reumàtiques o artrítiques.

Com va dir una vella (que es devia sentir les mans balbes a còpia d'artrosi) mentre intentava recollir el canvi al supermercat: «Ja no saben què fer per acabar amb nosaltres».

Després van ser els cada cop menys amables autobusos urbans. En un dels ultimíssims models dobles només hi ha tres seients per a coixes, vells, prenyades i discapacitats variades.

En d'altres, enfilarse fins al seient reservat és una proesa; l'altíssim graó em recorda el gran desnivell que de petita havia de pujar per accedir a l'elefant o a l'olla dels «cavallitus» (perdonin però és que soc de Barcelona) de les Caspolino, les enyorades atraccions (i ben atraients que eren) de la plaça Gal. la Placídia. Muntar-hi costava penes i treballs.

Des que l'ajuntament de Barcelona fa negoci hipotecant —és a dir, privatitzant— els carrers i els lloga als bars perquè hi posin terrasses (el truc és fer les voreres més amples i, sense solució de continuïtat, fer-les més estretes i perilloses que abans a base de terrasses) han aparegut al paviment tot d'anelles i subjeccions metàl·liques collades als panots per lligar-hi els vents que subjecten les variadíssimes lones. ¡Que no n'enganxis cap si camines sense aixecar gaire els peus de terra!

A les cantonades sempre hi ha algú que passeja i bada mentre espera que la gossa faci les seves necessitats. Si són líquides, allà queden pudents i insanes, si són sòlides, i en el millor dels casos les han recollit, sempre en queda un rastre l'fiscós i relliscós. Si amb això no n'hi ha prou, les infinites corretges elàstiques sens fi amb què lliguen el gos poden ser una trampa mortal amb què enganxar-te les cames i fer-te rodolar per terra.

Les bicicletes ja temps que s'han ensenyorit de la ciutat. Troben, a més i amb raó, que és molt menys perillós circular per les voreres (es donen pocs casos de vianants atropellant-ne alguna) que per la calçada i actuen en conseqüència. La gran varietat de carrils bicis i models de separadors fan que ensopegar-hi sigui un joc de criatures.

A la tardor, les fulles formen espesses catifes a les voreres, perennes a menys que visquis al rovell de l'ou (si vius a l'Eixample, això vol dir entre Pau Claris i Balmes). Tampoc no cal refiar-se quan les fulles són escadusseres. Les més perilloses són les de lledoner, més petites i dissimulades que les aspres dels plàtans, si el terra està ni que sigui un xic mullat són una combinació letal amb efecte pela de plàtan.

Per si tots aquests paranys fallen, estols i exèrcits de patinets i succedanis de diverses mides, nombre de rodes, seients i velocitats, vigilen i patrullen dia i nit amatents per la ciutat.

Esport de risc

Escrit per Eulàlia Lledó, doctora en filologia romànica / La Independent
dimecres, 18 de desembre de 2019 00:56
